Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 25de Juli 1875.

Jeg vil læse nogle faa Vers ved Slutningen af det fjerde og Begyndelsen af det femte Kapitel af Pauli første Brev til Thessalonikerne.

[Taleren læste fra det 13de Vers af det 4de Kapitel til det 6te Vers af det 5te, begge inklusive.]

Jeg har læst disse faa Skriftsteder angaaende vor Herres store Tilkommelsesdag i Overensstemmelse med hvad der er bleven forudsagt ved den gamle Apostels Mund og ligeledes angaaende en meget vigtig Begivenhed, som da vil finde Sted, nemlig de retfærdige Dødes Opstandelse eller deres, som dø i Kristo, samt en anden Begivenhed, som staar i nøje Forbindelse med Opstandelsen, nemlig de Helliges Opfaren til Himlen forat møde Herren ved hans Komme. De Fleste i den kristne Verden imødese disse Begivenheder, ja vi kunne endog sige, at hele den kristne Verden, som ikke aandeliggjør Skrifterne, virkelig forventer lignende Begivenheder, som de her omtalte. De tro overensstemmende med det Nye Testamente, at der er en Tid fastsat af den Almægtige, da Himlene skulle skilles ad som en Rulle, der rulles op, og afsløres for alle Folks Øjne, da Himlens Hærskarer — de retfærdige Menneskers Aander, gjorte fuldkomne ved Lydighed til Guds Lov — ville blive aabenbarede; da Englene, som staa med Myndighed for Guds Aasyn og udføre hans Befalinger, ligeledes ville blive talte blandt denne store Skare, som vil blive aabenbaret fra Himlen. Vi tro ogsaa, hvad Beboerne af den kristne Verden ligeledes som et Hele gjøre, at en Lyd som fra en vældig Basun, nemlig Erkeengelens, vil lade sig høre i Himlen ved den Tid, da denne store Begivenhed vil finde Sted, og at ved Lyden af denne Basun de Døde i Kristo ville komme frem af deres tause Grave

og de Hellige, som da leve, optages forat møde Herren i Luften. Denne Lærdom bliver i Almindelighed troet af de Kristne, som ikke aldeles aandeliggjøre Skriftens Mening og Betydning.

Det er bedst ved Undersøgelsen af denne store Begivenhed — Kristi anden Tilkommelse — at anføre nogle af de Forudsigelser, som ere blevne gjorte af inspirerede Mænd med Hensyn til Tiden for vor Frelsers Aabenbarelse fra Himlen. Jeg mener ikke at sige Dagen eller Timen for hans Komme, thi det kjender Ingen, intet Menneske, som lever paa Jordens Overflade ved Noget om Dagen eller Timen; ejheller vil der være noget Menneske paa Jorden før Herrens Komme, som vil vide Dagen eller Timen, thi det er skjult for det dødelige Menneske. Dog er den Tidsalder, hvori denne store Begivenhed vil finde Sted, meget tydelig aabenbaret i baade det Gamle og Nye Testamente. Hin Tidsalder vil karakteriseres ved visse Begivenheder, forudsagte af inspirerede Skribenter, hvilke ere umiskjendelige i deres Natur, og som let kunne forstaas af Alle, baade Lærde og Ulærde. Disse Begivenheder ville være saa tydelige, at jeg formoder, der ikke vil være en Nation, Folk, Stamme eller Slægt paa den hele Jords Overflade, uden de jo ville kunne forstaa, at en eller anden stor Begivenhed er ved at finde Sted, thi ethvert Folk vil paa den Dag være mere eller mindre oplyst i de hellige Skrifter, thi før hin store Dag kommer, ville Missionærer blive udsendte til de yderste Dele af Jorden forat vidne for alle Mennesker om Gjengivelsen af Guds Søns Evangelium, og de ville raabe i alle Levendes Øren, sigende: „Bereder Eder, bereder Eder for Brudgommens store Tilkomelsesdag." De ville have et forberedende Budskab at bringe alle Nationer.

Da Herren i Tidens Midte kom og paatog sig et dødeligt Legeme, fandt han det passende at sende som sin Forløber en af de største Profeter, der nogensinde blev født til Verden — Johannes den Døber, som drog ud og forkyndte ved Aandens Inspiration og sin hellige Kaldelses Myndighed, at der vilde komme En efter ham, der var mægtigere end han, hvis Skotvinge han ikke var værdig at løse, og at naar han kom, vilde han gjennemrense sin Lo og døbe med Ild og med den Hellig-Aand. Johannes sagde omtrent Følgende: „Jeg er kun kommen forat berede Vejen. Jeg er den Røst, som raaber i Ørkenen, bereder Herrens Vej og gjører hans Stier rette. Jeg er kommen forat prædike Omvendelse og Daab til Syndsforladelse for Eder, men den, som kommer efter mig, holder en højere Myndighed og et højere Præstedømme og vil døbe Eder med en Daab, som er større end Vanddaaben — Daaben med Ild og den Hellig-Aand."

Om nu Herren, da han kom første Gang og som i sin Ydmyghed og Nedladenhed blev født i en Krybbe af Forældre af ringe Stand, fandt det nødvendigt at berede Vejen for sig ved at oprejse en af de største Profeter, som nogensinde kom til Verden, hvorfor skulde det da tænkes urimeligt, at han ogsaa vilde oprejse en sidste Dages Profet til at berede Vejen for en af de mægtigste og mest storartede Begivenheder, som nogensinde har fundet Sted, eller som nogensinde vil finde Sted paa vor Jord i dens timelige Tilstand? Hvis Himlene skulle oplades, hvis Guds Søns Aasyn skal afsløres, hvis hans Aasyns Herlighed skal overgaa Solen i sin Styrke; hvis han skal komme i en flammende Ildslue, medens selve Himlene skulle ryste ved hans Kraft og Jorden rave frem og tilbage som en Drukken; hvis endog Bjergene, der føle hans Kraft, synke og Dale opkomme i

deres Sted; hvis alle disse store Begivenheder skulle ledsage Guds Søns andet Komme, er det da urimeligt at tænke, at han ogsaa vilde opreise en stor Profet i de sidste Dage forat gjøre Forberedelser for saa stor en Begivenhed? Eller vil han lade Verden forblive i Uvidenhed og Mørke uden nogen Tidernes Tegn, uden nogen advarende Røst, uden nogen inspirerede Mænd, sendte af Gud til at vække dem op af deres Slummer og berede Veien for hans Komme? Det synes fornuftigt og rimeligt for mig, at et saadant forberedende Værk skulde paabegyndes blandt Menneskens Børn, hvilket det ogsaa gjorde for de gamle, inspirerede Skribenter, af hvilken Grund de have efterladt en Overflødighed af Vidnesbyrd paa Prent i denne gode Bog (Bibelen) angaaende dette Forberedelsesværk.

Et af de Midler, som Gud vil bruge til at berede Veien for sit andet Komme, er at sende Engle fra Himlen med et Budskab, som ikke alene er til Gavn for nogle faa Individer eller for én Nation alene, men til Bedste for alle Jordens Beboere, og det tillige før han kommer. Ønske I at vide, hvor denne Forudsigelse findes optegnet? Lad mig henvise Eder til det fjortende Kapitel af Aabenbaringen given St. Johannes paa Patmos. Saa St. Johannes i et Syn Guds Søns Komme? Ja, han gjorde. Hvorledes beskriver han det i det fjortende Kapitel? Han siger, som man vil finde ved at læse Kapitlet igjennem, at han saa En sidde paa en vid Sky med en skarp Segel i sin Haand. Dette har Hentydning til Tiden, da Jesus vil komme i Himlens Skyer, men før Johannes saa denne Person sidde paa Skyen, saa han et Forberedelsesværk begynde, hvilket findes fremsat i det sjette Vers, hvori Profeten siger: „Jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk," paa samme Tid erklærende, at Guds Doms Time var kommen.

Hvis nu denne Engel ikke kommer og bringer Evangeliet, vil Menneskens Søn ikke komme; ingen Basun vil lade sig høre og fremkalde de Retfærdige af deres tause Grave, ejheller vil nogen Udryddelse finde Sted af de Ugudelige fra Jordens Overflade. Ingen af disse Begivenheder vil indtræde, hvis ikke en Engel kommer, thi det Ene er ligesaa vist som det Andet; og forat det Ene kan gaa forud for det Andet, maa der være en Tid, hvori dette evige Evangelium kan blive prædiket for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, efterat Engelen har vist sig dermed. Det vil tage en vis Længde af Tid, hvor hurtig det end kan gaa, thi den blotte Prædiken af Evangeliet vilde ikke være til nogen Gavn, medmindre der var Personer bemyndigede til at administrere dets Ordinancer. Engelen kunde prædike, men hvem kunde adlyde det? Ingen. Det er sandt, vi kunde omvende os, hvis vi hørte Engelen forkynde det ved sin egen Røst, eftersom han fløj fra Nation til Nation og fra Rige til Rige; vi kunde ogsaa tro paa Jesus Kristus, men hvorledes kunde vi blive døbte til vore Synders Forladelse? Vilde Engelen komme ned fra Himlen og selv tage en troende, bodfærdig Synder og døbe ham? Hvorlænge vilde det tage en Engel at gaa til alle Nationer og døbe alle bodfærdige Troende? Det vilde tage ham flere Tidsaldere at gjøre det personlig. Men det er meget klart for Enhver, som vil overveje disse Skriftsteder, at naar denne Engel kommer med det evige Evangelium, vil Mennesket blive givet Myndighed paa Jorden til at udføre hint Evangeliums Ordinancer, til

igjen at opbygge den kristne Kirke paa Jorden, som den existerede i gamle Dage, og organisere den i Overensstemmelse med det Mønster, som Gud har givet i det Nye Testamente; en kristen Kirke, som har Apostle, inspirerede fra Himlen; en kristen Kirke med Profeter kaldte af Gud til at forudsige fremtidige Begivenheder; en kristen Kirke, som besidder det gamle Evangeliums Gaver og Kræfter i al deres Skjønhed, Kraft og Fylde, som de besaddes i gamle Dage. Disse Ordinancer maa administreres af Mennesket og ikke af Engelen, som bringer Evangeliet. Vil dette være et Forberedelsesværk?

Hvilke andre Forberedelser ere nødvendige foruden dette Evangeliums Forkyndelse for alle Nationer? Sæt, at der blandt Jordens Nationer skulde oprettes en sand kristen Kirke, var der da noget Særligt for denne kristne Kirke at gjøre, efterat have modtaget Evangeliets Ordinancer, med Hensyn til mere fuldkommen at berede dem for Guds Søns Komme? Jeg svarer Ja. De kristne Kirker, som nu findes opbyggede paa Jorden, ville, efterat Engelen er kommen, blive opfordrede til at samles ud fra alle disse Nationer til ét Sted. Dette er Noget, som ingen kristen Sekt tror paa, eller, hvis de tro derpaa, praktisere de det ikke, thi Medlemmerne af de saakaldte kristne Kirker forblive i de respektive Nationer, hvor de modtage Sandheden; det er sandt, at Individer undertiden emigrere, men som Kirker gjøre de det ikke. Men Skriften siger, idet den taler om Herrens store Tilkommelsesdag, at der vil være en Indsamling fra alle Nationer paa Jorden til ét Sted af dem, som have paataget sig vor Herres Jesu Kristi Navn. Denne store Indsamling er omtalt i det Kapitel, jeg har anført, ligeledes erklæres der i et andet Kapitel, hvori tillige Babylons Fald beskrives, at der vil være en Indsamling af Folket, og det tillige ved Inspiration og den Almægtiges Befaling; det vil ikke være overladt Menneskets Visdom at udføre dette, men vil være ledet af: „Hører Herrens Ord," som meddelt Johannes paa Øen Patmos. Han siger: „Jeg hørte en vældig Røst fra Himlen raabe: Gaar ud fra hende, I mit Folk!" Hvilket Folk? „Mit Folk." Hvem er Guds Folk? De, som adlyde det evige Evangelium, som Engelen bringer med Myndighed fra Himlen. „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder thu;" og nu, I, som ere Hellige, I, som have adlydt Evangeliet, gjengivet ved Engelen, gaar ud fra hende, thi Herren vil straffe store Babylon! Hvorledes vil han straffe hende? Ved at kaste hende i Støvet og bevirke hendes Fald. Efterat have talt om Evangeliets Gjenbringelse ved en Engel, siger det næste Vers: „Derefter fulgte en anden Engel." Hvad, ville to Engle komme? Ja, og læg Mærke til den andens Budskab: „Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad, thi den har bragt alle Folkeslag til at drikke af dens Horeris giftige Vin."

Beskrivelsen af Babylons Fald er givet paa forskjellige Steder i Johannes Aabenbaring. Skrækkelige og forfærdelige Straffedomme ville komme over Babylon den Store. Hun vil blive straffet med Plager af forskjellig Slags; alligevel ville Menneskene ikke omvende sig fra deres Synder, men ville endog bespotte Gud. De ville blive straffede med at faa Kilderne og Floderne forvandlede til Blod, det store Oceans Vande ville blive som et dødt Menneskes Blod, og ethvert levende Væsen, som er deri, vil dø; en af de sidste Plager og Straffedomme, som

vil blive udgydt over hende, vil være en fortærende Ild, og hun vil synke ned i Afgrunden lig en Mollesten, og hendes Navn udslettes af Tilværelsen samt Alt, hvad der er forbunden med hende.

Før disse skrækkelige Straffedomme ville overgaa Jordens Nationer, vil Gud frelse Alle, som annamme det evige Evangelium, ved at indsamle dem til et Sted, hvor de kunne tjene ham og holde hans Bud. Han vil ikke blot give dem en Idé om ved at læse Skrifterne, at han ønsker, de skulle indsamles, men Johannes siger, at der vil være en mægtig Røst fra Himlen, som vil sige: „Gaar ud fra hende, I mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke rammes af hendes Plager."

Der vil altsaa finde en Indsamling Sted af Guds Folk i de sidste Dage? Ja. Forundre I Eder over at se dette Folk komme ud fra alle de forskjellige Nationer, medens de forlade deres Fædrenehjem, deres gamle Fædres Grave, deres Venner og Bekjendte og indsamles her til disse Bjergdale? Kunne I se det? Forundre I Eder derover? Kom ihu, o I Jordens Indbyggere, som se disse Ting foregaa for Eders Øjne, at I derved se Profetierne opfyldes, ja den Profeti, som Apostelen Paulus anfører i det første Kapitel af sit Brev til Efeserne. Paulus saa Indsamlingen; han saa, at der vilde være en ny Uddeling, en Uddeling, som vilde komme efter hans Tid. Lad mig gjentage Pauli Ord, at „i Tidernes Fylde vil Gud oprette en Husholdning forat samle Alt under ét Hoved udi Kristo, baade det, som er i Himlen og paa Jorden." Saaledes ser man, at alle Ting ville blive samlede til Et i Kristo. Hvad menes der med dette? Ville Himlens Beboere blive gjorte til Et med Jordens Beboere, som ere i Kristo? Ja. Tidernes Fyldes Husholdning vil frembringe en af de største Begivenheder, som vor Jord nogensinde har oplevet, nemlig alle Tings Forening i Kristo, baade i Himlen og paa Jorden. Ere de Hellige i Kristo? Saamange af Eder, som ere blevne døbte til Kristum, have paataget sig Kristum, følgelig hvis I ere i Kristo, hvis I leve i Tidernes Fyldes Husholdning, ville I blive opfordrede til at tage Del i den store og vigtige Indsamling af dem, som leve paa Jorden. Men hvorledes, ville alle Ting i Kristo i Himlen ligeledes komme? Det er, hvad jeg netop har forklaret. Naar Kristus kommer, komme Himlens Beboere med ham. De Retfærdiges Aander af alle Uddelinger, som ikke allerede ere opstandne, ville da komme frem, og naar Erkeengelens Basun lyder, ville de Døde i Kristo opstaa først. Da ville de Aander, som vise sig i Himlen, tage Besiddelse af deres fornyede, udødeliggjorte Legemer, der ville springe frem af Graven, og de ville være hos dem, som ere samlede her paa Jorden. Da vil Uddelingen være fuldstændig — alle Ting i Kristo, baade i Himlen og paa Jorden, ville være samlede til Et.

„Men," spørger man, „tror De virkelig, at vi stakkels Dødelige, skrøbelige som vi ere, med alle vore Ufuldkommenheder, som ere en Følge af Faldet, ville have Samfund med de ophøjede og ædle Væsener, der bo i Guds Nærværelse i de evige Verdener? Skulle vi samles med dem?" Ja. Hvorfor ikke samles med dem? Hvis vore Hjerter ere rene ligesom deres, hvis vi have modtaget og adlydt Sandheden og ere blevne helliggjorte ved den, ville vi da ikke have Frimodighed paa hin Dag? Eller skulle vi hænge med Hovedet og gyse tilbage med Skam for dens Ansigt, som sidder paa Tronen? Hvis vi have modtaget Sandheden, skulle vi betragte vor Frelsers Ansigt med al den Glæde, som vi be-

tragte en mild og velgjørende Faders Ansigt her paa Jorden. Der vil ingen Frygt eller Bæven være, men vi skulle føle, at han i Sandhed er vor Forløser, og at vi ere hans Sønner og Døtre samt at vi, efterat have adlydt hans Lærdom, ere beredte til at have Samfund med ham og bo i hans Nærhed. O, hvor lykkelige de gamle Apostle vare, naar de saa deres gjenopstandne Frelser! Der var ingen Bæven. Da de ved en vis Lejlighed vare ude at fiske og erfarede, at deres Forløser stod iland paa Strandbredden og kaldte paa dem, kunde de ikke vente, til Skibet havde naaet Land, men kastede sig i Havet forat søge at komme did saa hurtig som mulig. Deres Forløser var der, og istedetfor at være bange, vare de ivrige efter endnu engang at faa ham at se. Antag derfor ikke for et Øjeblik, at Guds Folk, som holde hans Befalinger, og som leve i de sidste Dage, i den store og sidste Husholdning, ville forskrækkes, naar Himlene skulle afsløre Guds Søns Aasyn. De ville være beredte til at tage disse opstandne Væsener ved Haanden og gaa frem at hilse Abraham, Isak og Jakob, thi de ere i Guds Rige. Vi ville føle os meget lykkelige paa den Dag, da de himmelske Hærskarer blive aabenbarede, og vi ville faa Lejlighed til at tage dem ved Haanden og sidde ned med dem, som Jesus har sagt: „Mange skulle komme fra Øster og Vester, og fra Nord og Sønder, og skulle sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Guds Rige." Det vil være en Fornøjelse da at være i Selskab med Polygamister, vil det ikke?

(Sluttes.)

Præsident Grants Besøg til Utah.

(Fra „Millennial Star".)

Den 3die Oktober aflagde Præsident Ulysses S. Grant tilligemed sin Hustru og nogle Venner et venligt Besøg til Salt Lake City. Folket i Utah var meget lykkeligt over at kunne byde Hs. Excellence Velkommen til deres kjære Bjerghjem og gav ham derfor en hjertelig Modtagelse. En Komité af Borgere med hæderlige Geo. Q. Cannon som Formand blev beskikket af Cityraadet til at udstrække Vestens Dronningestads Gjæstfrihed til den høje Besøgende, der modtoges i Ogden af nævnte Komité og mange Andre, som havde sluttet sig til. En anden Komité havde imidlertid ogsaa dannet sig af Utahs feudale Element, som forat „overgaa" „Mormonerne" synes at have gaaet udenfor Høflighedens og Patriotismens lovlige Grændser, thi de toge saa langt ud som til Echo Kanyon forat „vise ham Ære" og sikre sig ham som deres specielle Gjæst. Alt gik imidlerlid stille og roligt af, og den største Harmoni herskede, hvad Præsidenten, hans Hustru og Venner angaar.

Præsident Brigham Young tog ogsaa saa langt ud som til Ogden forat hilse paa sin Medborger og havde en Samtale med ham, som varede omtrent en halv Time.

Præsident Grant — den højeste Øvrighedsperson for 40,000,000 foretagsomme Folk — havde ingen Æresvagt med dragne Sværd til at eskortere sig gjennem vort blomstrende Territorium og skjønne Stad. En stor Skare Søndags Skolebørn vare opstillede i Gaderne forat hilse ham med opløftede Hænder og smilende Ansigter. Damer udfoldede gratiøst deres Lommetørklæder og „vare lykkelige over at se ham." Herrer bukkede og sagde: „Hvorledes befinder De Dem?" Han udtrykte sig tilfredsstillende om Alt, hvad han saa og lagde det største Venskab for Dagen.

Det var os en Glæde at høre, at han bragte sin Hustru med sig. Vi holde af at se Mand og Hustru rejse sammen, der ligger noget saa naturligt deri. Kvinden gjør Hjemmet lykkeligt og behageligt. Fru Grant er en opofrende Kvinde — Præsidenten er en lykkelig Mand. Vi erfare, at hun i Hemlighed opsendte en Bøn til den Almægtige under hendes faa Timers Besøg for de Sidste-Dages Helliges aandelige Velfærd. Dette var meget smukt, og vi forsikre hende, at vi skattere højt denne Handling, som havde sit Udspring fra en kristelig Følelse, og bede til Gjengjæld alvorlig om, at ogsaa hun, hendes Mand og Børn maa blive frelste i Guds Rige. Maaske hun i Lighed med Pontius Pilatus' Hustru havde en „Drøm" og saa, at det ikke vilde være vel for hendes Husbond „at have noget med den retfærdige Mand" Brigham Young „at gjøre", undtagen at velsigne ham! og befri ham fra hans ugudelige Fjender!!

Der er nogle udmærkede Punkter i General Grants Administration, som vi kunne lide. Vi tro, at han ønsker Nationens Vel. Vi anse ham forat have holdt sit Embede med Ære. I otte Aar har han været valgt af Majoriteten af vore Borgere. I nogle vigtige Sager kan han maaske have fejlet i sin Dom af Mangel paa Indsigt, men vi beundre meget hans Indianerpolitik, der gaar i fredelig Retning, og hans faste Beslutning om at opretholde Republikens Værdighed i fremmede Lande.

Vi haabe, at hans belejlige Besøg til Utah vil lede til det almene Vel. Ved Modsætning kan han nu dømme. Han har seet begge Sider af Billedet og kan maaske give vore Modstandere Grund til at frygte; det vilde derfor være bedre for dem at omvende sig itide. Hvis man ønsker at udfinde en Mands Karakter, saa besøg ham i hans eget Hjem — bo hos ham en lille Stund. Det vil ikke gjøre ham nogen Skade, og selv vil man vinde derved. „Mormonerne" i Salt Lake City taale en nøje Undersøgelse. Venner, kom og se os!

En god Samvittighed. — Hvor dristigt en Mand kan betræde Livets tornefulde Vej og bære de tungeste Byrder, udføre de sværeste Pligter og se alle Mennesker stift i Ansigtet, naar han kun bærer i sit Bryst en ren Samvittighed og ikke forser sig mod Gud eller Mennesker! Der er ingen Følelse, Paavirkning eller Indskydelse, der kan sammenlignes hermed; thi Bevidstheden om, at vi ikke have forsømt noget Arbejde eller undladt at opfylde nogen Pligt, fylder Hjertet med Tilfredshed og Sjælen med Styrke.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Vort Besøg i Missionen.

Efter for et Par Dage siden at være hjemkommen fra vort Besøg i Missionen, ville vi nedenfor skride til at afgive en kort Beretning om vor Rejse, Missionens Tilstand og Udsigterne for Værkets Fremme etc.

Den 29de September forlode vi Kjøbenhavn forat afgaa til Stockholm, hvor vi ankom den 1ste Oktober. Konferencemødet tog sin Begyndelse den 2den og afholdtes i de Helliges Forsamlingslokale sammesteds. Det præsiderende Præstedømme afgav sine Rapporter om Tilstanden i Konferencen, hvoraf fremgik, at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare lovende, og fuldkommen Frihed herskede til at prædike, hvor man kom. Konferencen talte 699 Medlemmer, hvoraf 94 vare blevne døbte i Sommerens Løb. Mange Forsamlinger havde været afholdt hos Fremmede, og en Mængde Bøger og Skrifter bleven afsat rundt om i Konferencen. Flere Forandringer bleve gjorte, saaledes bleve to Brødre sendte paa Mission til Vermland og to andre til Finland, hvor Evangeliet ikke før har været prædiket, og vi haabe, at disse vore Brødre ville være istand til at udføre meget Godt paa deres respektive Missioner. Det fortjener at anføres, at Stockholms Konference har et Emigrationsfond paa 5700 Kroner, som har gjort meget Godt i at udfri de Fattige. Den 3die fortsattes Konferencen i Arbejderforeningens store Lokale, hvor to gode Forsamlinger afholdtes, som vare vel besøgte af Hellige og Fremmede, og hvor gode Vidnesbyrd aflagdes af de forskjellige Talere. Om Aftenen var der atter en Forsamling i Grenens Sal, som ligeledes var talrig besøgt, og hvor en god Aand herskede. Den 4de afholdtes der Præstedømsmøde, under hvilket gode Raad og Lærdomme bleve givne.

Den 9de og 10de overværede vi Konferencemødet i Kristiania. Udsigterne for Evangeliets Fremme i Norge vare paa sine Steder meget lovende og paa andre Steder mindre gode; der er ikke den Frihed i Norge til at prædike og forrette Evangeliets Ordinancer som i Sverig, men desuagtet nyder Evangeliet temlig god Fremgang, og Missionærerne der ere utrættelige i deres Arbejde. De lade sig ikke hindre i deres Virksomhed for Sandhedens Udbredelse ved at de stundom blive kastede i skumle Fængsler og blive serverede med Vand og Brød, alene fordi de prædike Bibelens Lære og udføre de samme Ordinancer, som Verdens Frelser lærte og praktiserede, og som han siger skulle være til Salighed for den faldne Menneskeslægt. Naar ville Jordens Regenter lære Visdom, at den tilbørlige Frihed ogsaa kan blive udstrakt til dem, som arbejde paa at forædle Menneskene, baade i religiøs og moralsk Henseende. De se gjennem Fingre med dem, som øve og opmuntre Uretfærdighed, medens Sandhedens, Dydens og Retfærdighedens Talsmænd kastes i Fængsel. Evange-

liets Ordinancer maa udføres i den mørke, stille Nat, medens Synd og Utugt gaar ustraffet isvang ved højlys Dag. Hvorlænge, o Herre, vil Du lade din Naade være disse ugudelige Nationer tildel og dine Øjne skue den Uretfærdighed, som saaledes bliver udøvet? En Røst siger, indtil de Oprigtige ere udsamlede, hvorefter Guds Vredes Skaaler ville blive udgydte over Jordens Nationer og hans retfærdige Hævn falde med dobbelt Vægt paa de Ugudelige og dem, som øve Uretfærdighed. — Konferencemødet i Kristiania var vel besøgt baade af Hellige og Fremmede; Mange vare endog komne lange Veje forat overvære samme. Flere indflydelsesrige Mænd undersøge Evangeliet, og vi nære de bedste Forhaabninger med Hensyn til Værkets Fremgang i dette Land, uagtet Landets Loves Uliberalitet. Gode Vidnesbyrd bleve aflagte, og en udmærket god Aand var herskende i de 5 Forsamlinger, som vi havde Lejlighed til at overvære. Det gode Sangkor under Ledelse af Broder O. Larsen gjorde meget til at forhøje Glæden og gjøre Sammenkomsten behagelig.

Den 14de forlode vi Norge og ankom til Gøteborg den 16de. Konferencemødet tog her sin Begyndelse Kl. 2 samme Dag og fortsattes Kl. 6 Eftm. De afgivne Rapporter løde gunstige, og Mange vare under Sommerens Løb blevne tillagte Menigheden i Gøteborgs Konference. Den 17de afholdtes 3 Forsamlinger, som vare vel besøgte, og hvor gode Raad og Lærdomme bleve fremsatte til Opmuntring for de Hellige og Belærelse for de Fremmede. Den 18de afholdtes Præstedømsmøde. Flere Brødre bleve her ordinerede til Præstedømmet og udsendte som Missionærer.

Den 23de og 24de overværede vi 5 Forsamlinger med de Hellige i Aalborg, hvor Guds Aand var rigelig udgydt over saavel Talere som Tilhørere. Meget Godt var bleven udført i denne Konference under Sommerens Løb. 64 vare blevne tillagte Menigheden ved Daab, og et stort Antal havde emigreret, naar man tager Hensyn til Konferencens Størrelse. Den 26de overværede vi en Forsamling i Randers.

Den 30te og 31te Oktober havde vi den Glæde at mødes med de Hellige i Aarhus Konference. Rapporterne fra de forskjellige Grene vare særdeles tilfredsstillende. Udsigterne for Evangeliets Fremme i denne Konference vare meget lovende, og Missionærerne indbydes at komme og afholde Forsamling blandt dem, som ej ere af vor Tro. Der er saaledes god Opvækkelse blandt Folket, og Mange ville i en nær Fremtid komme og adlyde Sandheden. Vi overværede 5 Forsamlinger i Aarhus og havde stor Glæde i at bære Vidnesbyrd om Sandheden i Forening med vore Brødre.

Vi ankom til Kjøbenhavn den 3die November og ere meget vel tilfredse med vor Rejse, og føle taknemlig til vor himmelske Fader for hans Beskyttelse over Land og Vand. Det er vort Haab, at vort Arbejde i Forening med vore Medbrødres ikke maa være forgjæves, men maa bidrage til Forfremmelsen af Guds Hensigter og tjene til Velsignelse for dem, som ere bekymrede, og som søge efter Sandhedens Vej.

Vi fandt Ældsterne fra Utah i Nydelsen af god Helbred og i Besiddelse af en god Aand, utrættelige i deres Arbejde forat betjene de Hellige og deres Medmennesker. De have de Helliges Tillid og Agtelse, og blive kraftigt understøttede i deres Arbejde af det lokale Præstedømme. Mange unge Mænd opofre sin Tid, sine Midler og Talenter forat fremme den gode Sag og føle sig heri rigelig erstattede, naar de ved at vidne om Sandheden for deres Medmennesker se Frugten af sit Arbejde. De

Hellige i Almindelighed, hvor vi have havt Lejlighed til at samles med dem enten privat eller offentlig, føle vel, og deres Stræben er at efterleve deres hellige Religion. De se Alle med længselsfulde Blikke hen til den Dag, da deres Befrielsestime vil oprinde for dem, og de kunne vende Babylon Ryggen. Vi have truffet Mange, som have staaet trofaste i Kirken fra 15 til 25 Aar, i hvilken lange Tid de have baaret Verdens Haan og Foragt, hjulpet til at ophold Herrens Tjenere og saavel i Ord som i Gjerning baaret et trofast Vidnesbyrd om Sandheden af „Mormonismen". Til dem ville vi sige: Fortsæt Eders gode Arbejde, og Herren vil høre Eders Bønner saavelsom sine Tjeneres Bønner, der opsendes for Eder, og Dagen vil omsider komme, da I ville faa Lejlighed til at gaa hjem til Zion.

Til Underretning for interesserede Paarørende, Slægtninge og Venner af dem, som afrejste med sidste Emigration, kunne vi meddele, at nævnte Kompagni Emigranter ankom til Utah den 5te Oktober. Ingen blev dennegang efterladt i New York. Et lille Barn døde undervejs. Ellers Alt vel.

Korrespondance.

Amerika.

Bear River City, den 26de Septbr. 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Det synes, som om Amerikas gamle Urindvaanere begynde at vækkes op af deres lange Slummer forat tage fat paa deres store Rolle i Verdenshistorien, og den Store Aand at vise Barmhjertighed mod de spredte Levninger af Josef. Sløret begynder at falde fra deres Øjne, og deres Fortids Historie synes at fremmanes i deres Erindring. Engle besøge dem og opmuntre dem til at forene sig med og lytte til de Sidste-Dages Hellige, thi de ere deres eneste Venner. Evangeliet bliver dem forklaret, og de annamme det i Hundred- og Tusindvis, hvorved Profetien opfyldes, som siger, at Tiden vil komme, da „en Nation skal fødes paa én Dag." Men ikke saasnart have de begyndt at omvende sig og antage vor Tro, før vore Fjender aabne Felttoget mod dem, og ligesom de længe have været fordrevne paa Grund af deres Barbarisme, ville de nu blive fordrevne paa Grund af deres Civilisation, som vi snart skulle faa at se.

Afvigte Foraar bleve Mange døbte, og en Del ankom ogsaa til vor By og opsloge deres kegleformede Telte paa vore Marker. En aldrende Mand ved Navn George W. Hill, bekjendt som en trofast Sidste-Dages Hellig og vel bevandret i deres Sprog, blev af Præsident Young beskikket til deres Leder og til at bo iblandt dem. De strømmede nu til fra alle Kanter, og omtrent 2000 bleve døbte i vore Floder, hvoraf næsten Halvparten

vendte bort igjen fra Tid til anden af Mangel paa tilstrækkelig Underholdning. De ejede mange Heste; Korn til Udsæd og Kortofler bleve dem givne, Værktøj og Avlsredskaber udleverede, og snart begyndte en Virksomhed, som blandt Hvide søger sin Lige. Cirka 50 Tønder Land blev, for Størstedelen med deres egne Heste, oppløjet i Foraaret og besaaet med Hvede, Majs og Kartofler. Nye Vandgrøfter bleve gravede og gamle rensede for Vandingen af deres Afgrøde. De arbejdede med os paa Dæmningen af Maladfloden og istandsatte adskillige af vore Vandgrøfter. Talrige Forsamlinger afholdtes iblandt dem selv, hvor Tolken underviste dem ved Tale og Malerier, som foreviste mærkværdige Tildragelser af deres Fortids Historie, ligesom de ogsaa belærte og opbyggede hinanden indbyrdes.

Ved Festen i Brigham City den 24de Juli vare de rigt repræsenterede. De ankom i lange Kolonner tilhest, Mænd, Kvinder og Børn, og ved en rask Drejning vendte alle Hestene ligesom i Ærbødighed Hovederne mod Forsamlingshuset, medens Musiken spillede paa Altanen. Om Eftermiddagen vare de til Forsamling, og jeg hørte dem bære Vidnesbyrd om dette Værks Guddomlighed. En sagde blandt Andet: „Vi vare her, før I kom her. Her fandtes kun nogle Buske, Solsikker og vild Salvie. Vildtet strejfede uhindret om fra de vestlige til de østlige Bjerge, og Ingen uden en ensom omflakkende Indianer forstyrrede dem i deres Ro. I have smukke Huse og Haver, lær os at faa det Samme. Vort Venskab med Eder kan aldrig mer ophæves.“ Deres Fortids og Fremtids Historie og Herrens Hensigter med dem bleve her paapegede til Fryd for de Hellige, men til Harme for de Vantro. Hvad, Vantro i Zion? Ja, vor Naboby, Korinne, en lille Kjøbstad, er beboet af lutter Saadanne. De vare ogsaa i nævnte Forsamling, og „Skræk“ syntes at „betage den Onde i Zion.“ De tænkte, nu forene „Mormonerne“ og Indianerne sig, og vi blive fordrevne. Indianerne vare fredeligere og venligere end nogensinde, men hvad hjalp det? De frygtede og skjælvede, sendte Prokuratorer og Telegrammer til Guvernøren i Salt Lake City efter Hjælp, thi, sagde de, Byen er i Fare Nat og Dag, Vagt er nødvendig — Soldater i Særdeleshed. Dette bevirkede, at en Trop Soldater ankom, og Officererne medbragte en udtrykkelig Ordre til Indianerne, at de skulde bryde op og øjeblikkelig forlade Egnen. Dette var den første Forfølgelse, de maatte lide for Evangeliets Skyld. Ingen synes nu at vide, hvor de egentlig ere. Jeg spurgte deres Leder, og han svarede: „Der er undertiden en Plet paa Øjet, som man ikke kan opdage, hverken høre eller se; men der er aldrig udrettet mere iblandt dem end i den sidste Tid.“

Jeg har været med at høste og tærske deres Hvede; de avlede ca. 50 Tønder, som vor Biskop vil udlevere dem, naar de indfinde sig, og de eje ca. 4 Tønder Land uopgravede Kartofler. Jeg har seet deres omtrent en Tønde Land store Have, beplantet med Ærter, Bønner, Rødbeder og mangfoldige Meloner, som de elske saa højt, ligge nedtraadt under omstrejfende Hyrders Støvlehæle og Kreaturernes Klove. Men gjemt er ikke glemt. Deres talrige Stammer ville igjen blive forenede, og de selv blive til et hvidt og behageligt Folk. Tiden er nær forhaanden, da de ville rejse sig og kaste Aaget af deres Nakke, hævne sig paa deres Forfølgere og ligesom de Helliges Strids-

øxer være behjælpelige ved Opbyggelsen af Zion. „Og for dem, som stride imod Zion, skal det være, som naar den Hungrige drømmer, at han æder, men naar han opvaagner, er hans Sjæl tom."

Deres i Pagten forbundne Broder,
N. P. Petersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Saasnart et Forlig var kommen istand, bleve de Frivillige afskedigede, som strax derpaa gjorde Forberedelser til at romme Staden. Nogle gik opad, Andre nedad Floden, medens nogle Faa sætte over til Iowa saa hurtig de kunde. Omtrent Kl. 3 den 17de September marscherede Pøbeltropperne i et Antal af over 1500 ind i Staden. De sloge Lejr ved Foden af den Høj, som er beliggende ved Parley Street. Taler bleve holdte, medens Nogle skreg og raabte aldeles som Vilde. Formanden for Quincykomitéen tog Templets Nøgler i Besiddelse; men Pøbelen brød sig ikke om Traktaten, og Quincykomitéen havde ikke Evne til at nøde dem at respektere den. Ikke saasnart havde de lejret sig, før et Kompagni blev udsendt forat visitere Vognene, der stode paa Bredden af Floden, og toge alle de Geværer og Pistoler, de kunde finde. Brødrene Fullmers og Heywoods Huse bleve gjennemsøgte, og enhver Ting i Form af Vaaben og Ammunition blev taget og deres Familier truede. Skarer af bevæbnede Mænd dreve omkring i Byen og befalede Familier at tage bort saa hurtig som mulig. Endog de Syge bleve behandlede med Grusomhed, og Familier bleve attakerede, medens de begravede deres Døde. Pøbelen drog igjennem Templet op i Taarnbygningen og ringede med Klokken, hujende og skrigende, medens Nogle af dem spurgte: „Hvem er Ejer af Herrens Hus nu?" En Præst blandt Pøbelen besteg Toppen af Taarnet og raabte med høj Røst: „Fred! Fred! Fred over Jordens Beboere, Mormonerne ere nu fordrevne!"

Pøbeltropperne opsloge deres Hovedkvarter ved Templet. De havde oprettet en Slags Domstol, ved hvilken flere af de Beboeres Rettighed til Borgerskab blev prøvet, som ikke vare „Mormoner". Nogle af disse Folk bleve tilligemed deres Familier beordrede bort inden to Timers Forløb. Denne Pøbelskare drog fra Hus til Hus og plyndrede Kostalde, Grise- og Hønsehuse, Bikuber etc., opbrøde Kufferter og Kister, og tog Alt, hvad de behøvede, uden at standse og forespørge, om det Plyndrede tilhørte „Mormonerne" eller ikke. Flere af de Hellige bleve grebne af Pøbelen og døbte i Floden; de, der saaledes toge Brødrene og dykkede dem, brugte det mest gudsbespottelige Sprog, medens deres Kamrater stode bandende og sværgende iland paa Strandbredden. Broder Charles Lambert, Daniel Davis, Silas Condit og nogle Andre bleve behandlede paa denne Maade. De grebe Oberst C. M. Johnson, førte ham til Templet, stillede ham for en Krigsret og dømte ham til Døden; men da de vare uenige om Maaden, hvorpaa de skulde

udføre Dommen, slap de ham tilsidst og befalede ham strax at forlade Staden.

W. E. Clifford skrev, hentydende til hvad der havde fundet Sted i Nauvoo, Følgende: „Da Pøbelen marscherede ind og tog Nauvoo i Besiddelse, ankom jeg til Burlington. Jeg vendte tilbage til Montrose i ti Dage og forblev der i to Uger, da det ikke blev mig tilladt at komme ind i Nauvoo. Jeg fandt Tilfælde af Fattigdom og Elendighed, hvorover jeg gyste. De Fattige, Syge og Hjælpeløse lejrede ved Bredden af Mississippifloden! Nogle med Intet uden Guds Tronhimmel til Ly, ingen Føde uden hvad de modtoge ved Barmhjertighedens Haand, og dette tillige under en Regjeringsform, som kaldes Republik, hvis Forfatning hjemler Enhver retfærdige og lige Rettigheder."

Adskillige Artikler viste sig i St. Louis Blade, som i et flydende og saare rørende Sprog skildrede de Helliges Tilstand paa Bredden af Mississippifloden. St. Louis „Reveille" sagde, at de bogstavelig frøs ihjel under den aabne Himmel uden endog et Telt til Beskyttelse. Kvinder og Børn, Enker og Faderløse, Patteglutte og Oldinge vare den tilbageværende Rest af et stort Samfund; dette Blad opfordrede endog Folket til at hjælpe dem.

Deres Tilstand var udentvivl højst elendig, og havde ikke et kjærligt Forsyn kommen dem tilhjælp ved at sende Vagtler i store Flokke, vilde de have været udsatte for endnu større Lidelser. Men det syntes, som om Herren havde særlig Medynk for sit Folk i deres dybe Nød, og han sendte dem et Forraad af Føde i Form af Vagtler, som sloge ned i saadan Mængde omkring deres Telte og Vogne, at Mange fangede dem med Hænderne. Folket prisede Gud for hans Godhed og Naade, som saa klarligen havde været dem vist under deres Forfølgelser og Vandringer i Ørkenen i Lighed med, hvad han havde gjort mod Israels Børn, da Moses førte dem paa deres sørgelige Marsch gjennem Ørkenen til det forjættede Land.

De Vaaben, som Pøbelen tog fra Brødrenes Vogne, bleve dem aldrig tilbagegivne. Naar en god Riffel blev tagen, plejede en eller anden Anti-Mormon strax at tilvende sig den for sit eget Brug, og hvis Noget blev ladt tilbage i dens Sted, var det i Almindelighed et usselt Gevær af liden eller ingen Værdi for Nogen. (Forts.)

Gamle Amerika.

(Af Ældste G. M. O. i „Juvenile Instructor".)

(Fortsat.)

Aztekerne.

Det var i April Maaned, A. D. 1519, at den berømte Eventyrer Fernando Kortez ankrede med sin Flaade i den skjønne Bugt, siden bekjendt under Navn af Vera Kruz Bugten. Nogle Aar forud — i Aaret 1517 — havde et Antal urolige Aander under Anførsel af Francisko Fernandez fra Kordova opdaget Den

Kozumel og den anselige Halvø Yukatan. Denne Expedition havde imidlertid saamange Uheld og blev ved et Landgangsforsøg saa varmt modtagen af de Indfødte, at de omsider vendte tilbage til deres sidste Erobring, Øen Kuba. En anden Expedition under Juan de Grijalva sejlede om Foraaret 1518 i samme Retning til Yukatan, derpaa mod Nord og Vest langsmed Kysten til Stedet St. Juan de Ulna eller Vera Kruz paa Kysten af Mexiko. Her bortbyttede de deres Glasperler mod Guld med de venligsindede Indfødte. De erholdt ogsaa her Underretning om et mægtigt Rige, styret af en stor Monark — Montezuma — hvis Rigdom og Magt var fabelagtig. Beretningen om denne Opdagelse ledede til Udsendelsen af Expeditionen under Kortez, som hejsede sin sorte Fløjelsfane, broderet med Guld og med et Kors til Vaabenmærke samt den karakteristiske Devise: „Lad os følge Korset. Under dette Mærke og med Tro erobre vi." Kortez fulgte sine Forgjængeres Rute. Ved at besøge Kozumel, fandt de Øen ikke meget frugtbar og tyndt befolket, men derimod indeholdende mange store og bekvemme Stenbygninger, sammenføjede med Kalk. Flere af disse Bygninger vare rummelige Templer med høje Taarne, Alt konstrueret af det samme Materiale. Hvad der overraskede Eventyrerne mest, var Opdagelsen af et Tempel, det samme Emblem som det, der var broderet paa deres Fane: et massivt Stenkors. Dette Kors blev tilbedet af de Indfødte. Spanierne sige, det var til Ære for Regnens Gud. Historikerne have aldrig passende forklaret, hvorledes de Indfødte af denne nye Verden havde erholdt dette Kristendommens Sindbillede. De Indfødte troede ogsaa paa Synd, som bortfaldt ved at udføre Daabsordinancen.

Ved at sejle fra Øen, krydsede Eskadren det smale Stræde og fik Øje paa Hovedlandet. Ved i nordlig Retning at følge langsmed Kysten, ankom de til Mundingen af Floden Tabasko, hvor de ankrede. Her fandt man ligeledes et veldyrket Land med mægtige Templer og bekvemme Boliger. Vore Eventyrere holdt her et blodigt Slag, hvorunder Kuglerne fra de Fremtrængendes Geværer fejede igjennem de Indfødtes tæt sammenpakkede Rækker med frygtelig Virkning, bedækkende Jorden med deres døde Kroppe. De Indfødte forskrækkedes over Lyden af Geværskuddene og de paafølgende Lysglimt, som de antoge for Lynild og Torden. Da Hovedstaden Tabasko var bleven indtagen, oprejste Kortez et Alter med Billeder af Frelseren og Jomfru Maria i et højt og massivt Pyramidetempel, der var en af Stadens Hovedprydelser, tog Landet i Besiddelse i Kongen af Spaniens Navn og forandrede Navnet Tabasko til St. Mary of Victory.

Da Kortez' Skibe ankrede i den stille og fredelige mexikanske Bugt, observerede de, at Kysterne vare bedækkede med en underslagen Mængde, som med Begjærlighed og aabenbar Skræk søgte at udforske det ualmindelige Skuespil, medens græsrige Skrænte, yppige Lunde, Landsbyer og landlige Boliger fortryllede Spaniernes Øjne. Det er unødvendigt at opregne Antallet af de blodige Slag eller beskrive den Ødelæggelse og Ruin, som overalt betegnede Spaniernes Vej lige fra Søkysten til Tenochtitlan (Staden Mexiko), de ere Kjendsgjerninger, som den almindelige Læser er vel bekjendt med, men en Beskrivelse af de fornemste Byer i den Tilstand, Voldsmændene fandt dem, er mere i Overensstemmelse med vor Hensigt.

Da de kom ind i Staden Zempoalla, fandt de Gaderne fuldstændig rene og net brolagte, medens prydelige Træer beskyg-

gede dem og rummelige Stenhuse laa langsmed Gaderne paa begge Sider. De vare ogsaa opfyldte af et travlt, lykkeligt og forædlet Folk. En rummelig Hofgaard omgav et stort og imponerende pyramidedannet Tempel. Det omkringliggende Lands Jordbund var forbausende frugtbar og afgav Føde i Overflod. Spanierne bleve aldrig trætte af at udtrykke deres Beundring over, hvad de saa, medens de marscherede gjennem dette jordiske Paradis i to Dage. Efterat have forladt denne Stad, droge de igjennem et frodigt Land, med Blomster og bølgende Kornagre. Landsbyer vare spredte rundt omkring i Mængde, og en af dem — Zalapa — var opfyldt af velstaaende Indfødtes Landsteder, uovertræffelige i Skjønhed og Pragt.

Paa deres fjerde Dagsrejse ankom de til Naulinko, en stor og folkerig By, der indeholdt mange massive Templer. Her hvilede Kortez i fem Dage, hvorpaa han fortsatte sin Marsch, idet han fulgte langsmed Bredden af en bred og malerisk Flod, hvis begge Sider vare bedækkede med nette og folkerige Landsbyer. Efter at have rejst en 60 Mil, kom de til en stor By kaldet Zalokingo. De vare nu paa Grændsen af en saare mægtig republikansk Nation ved Navn Tlaskalanerne, som hidtil havde været heldige i at modstaa Aztekernes Angreb. Indgangen til dette Territorium var beskyttet af en udstrakt Mur, som var opført af solid Murværk og bygget ligesom den store kinesiske Mur forat beskytte Landet mod Fjendens Indfald. Denne Mur var omtrent 6 Mil lang, og den eneste Indgangsport konstrueret paa en saadan Maade, at en lille Armé, stationeret der, kunde yde en meget kraftig Modstand. Efter mange blodige og haarde Kampe besatte de spanske Eventyrere omsider Tlaskala, Republikens Hovedstad. Historikere sige, at det i Sandhed var en stor og prægtig Stad, mere folkerig og imponerende i sin Arkitektur end den mauriske Hovedstad, Granada, i gamle Spanien. Iblandt de mange forunderlige Ting, som fandtes, bleve Spanierne især forbausede over deres kraftige Politiforordninger, deres vel indrettede Badeanstalter, hvor kolde og varme Bade kunde erholdes, og deres tiltrækkende Barberstuer. Kortez berettede i sit Brev til Kejseren, Karl af Spanien, at saa folkerig en By var Tlaskala, at han antog en tredive tusind Personer daglig viste sig paa Torvet forat kjøbe og sælge. (Forts.)

Blandinger.

Hvem er vis? Den, som er lærvillig. Hvem er mægtig? Den, som overvinder sig selv. Hvem er rig? Den, som er tilfreds. Hvem er æret? Den, som ærer Andre.

Det er lettere at triumfere over Ulykken end at beherske Lykken.

Det er forbi med Taknemligheden, naar man begynder at veje Velgjerningerne.

Talere og Skribenter overbevise i Almindelighed kun dem, der forud ere overbeviste.

Manden dømmer gjennem Øiet, Kvinden gjennem Øret.

Det er vanskeligt at erhverve sig en Ven, men det er endnu vanskeligere at beholde ham.

Dr. Hurst anslaar Tilhængerne af de forskjellige Trosbekjendelser i Verden til Følgende: Kristendommen 407,000,000; Buddaismen 340,000,000; Muhommedanismen 200,000,000; Brahmanismen 175,000,000; Konfutcius' Lære 80,000,000; Jødedommen 7,000,000; til alle andre Bekjendelser 174,000,000. Af Verdens kristne Befolkning anslaas 137,007,449 at høre til Protestantismen, 200,339,390 til den romersk-katholske Lære og 75,390,940 til de orientalske Kirker. I den nye Verden, Nord- og Sydamerika, overgaar Katholikerne Protestanterne i Antal. Forholdet stiller sig nemlig saaledes: Katholiker 50,931,983 og Protestanter 36,936,900.

Europa staar nu i Forbindelse med Nordamerika gjennem 5 Kabler. Det første blev nedlagt i 1866, det andet i 1869, det tredie i 1873, det fjerde i 1874 og det sidste er netop bleven færdigt.

Blandt Kaliforniens mærkværdige Frembringelser er ogsaa Hoganfamilien af Mendocino Kounty. Faderen holder sine 6 Fod og 2 Tommer i Strømperne, én Søn 6 Fod og 6 Tommer, en anden 6 Fod og $3^1/_2$ Tomme og en tredie 6 Fod og 7 Tommer.

Til Underretning for Abonnerende i Utah paa „Skandinaviens Stjerne" kunne vi meddele, at vor Agent dersteds er: Frøken Joan Campbell, („Historian Office"), Salt Lake City.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Ældste Orson Pratt	49.	Lidt af vor Kirkes Historie	60.
Præsident Grants Besøg til Utah	54.	Gamle Amerika	61.
Redaktionens Bemærkninger	56.	Blandinger	63.
Korrespondance	58.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.